

RADOŚĆ FRANCISZKAŃSKA

Wszyscy dzisiaj tęsknimy za radością, która sprawia, że nasze życie odsłania swoje najpiękniejsze oblicze, że z entuzjazmem podejmujemy nasze codzienne obowiązki i że odnajdujemy w sobie siłę do pokonywania różnych trudności. Gdy przeżywamy radość, wtedy nawet nasze ciało staje się zdrowsze i bardziej odporne na choroby. Radość jest wielkim dobrem. Syn Boży przyszedł do nas po to, abyśmy mieli w sobie Jego radość i aby nasza radość była pełna (por. J 17, 13). Prawdą jest, że całe życie chrześcijańskie prowadzi wszystkich, aby swoje myśli kierowali w stronę przyszłych radości, czyli ostatecznego celu człowieka. Nadnaturalne formy radości, jakie ceni religia, wcale nie wykluczają radości doczesnej.

Wielkim propagatorem radości w Kościele stał się św. Franciszek z Asyżu, który swoim świadectwem życia kształtował oraz ukazywał, czym w życiu franciszkańskim powinna charakteryzować się prawdziwa radość. Biedaczyna wiedział, że proponuje światu nowy styl życia, ale nie przestawał zachęcać wszystkich, którzy żyli słowami Ewangelii, aby radowali się zawsze i wszędzie, nawet w chwilach trudnych prób i doświadczeń życiowych. Św. Franciszek zawsze zabiegał o to, aby w swoim życiu pielęgnować i zachowywać radość i pogodę ducha. Dla niego radość stawała się wielkim orędziem na drodze do świętości. W duchowości franciszkańskiej wybija się mocno rys radości, której fundamentem jest niewygodna i niedostatek. Św. Franciszek wzywał, i nadal to czyni, ukazując wszystkim kierunek, czym jest i powinna być doskonała radość w życiu franciszkańskim. Istotnym elementem duchowości franciszkańskiej jest braterstwo, umiar, sprawiedliwość w korzystaniu z wszelkich dóbr, które się posiada. Postawy te nie powinny nas wprowadzać w smutek i zakłopotanie, ale jeszcze bardziej zbliżać do naszego Boga Ojca, który jest źródłem prawdziwej radości. Dlatego Biedaczyna z Asyżu w swoim pismach, które nam pozostawił, zachęca bardzo mocno do zachowywania pogody i radości ducha, które stają się przeszkodą grzechu i smutku, a otwierają bramę miłowania Boga. Całą pobożność franciszkańską przenika żywiołowa radość, a nie wesołość. Radość franciszkańska jest wyrazem franciszkańskiego spojrzenia na świat oraz wyrazem niektórych aspektów życia franciszkańskiego: modlitwy, wolności, rozmyślenia i działalności w świecie.

Jeżeli chcemy w naszym codziennym życiu naśladować św. Franciszka, aby przez ten świat przejść w duchu wielkiej radości, starajmy się unikać zwłaszcza tych wad, które mogą stwarzać w relacjach międzyludzkich konflikty, jak np. zazdrość, niechęć, życie według fantazji. Powinniśmy starać się innym nieść radość, choć czasem bywa to niełatwe. Nie zawsze wszystkie radości, które możemy dać innym, sprawią, że z ziemi zupełnie zniknie cierpienie. Stawajmy się każdego dnia świadkami prawdziwej i doskonałej radości na wzór Biedaczyny z Asyżu, aby choć na chwilę ktoś przy nas poczuł się naprawdę szczęśliwy. I cieszymy się z całego serca, że czeka nas radość wieczna w domu naszego Ojca, który jest w niebie.

br. Auksencjusz D. Gad OFM

BIBLIOGRAFIA

A. Gemelli OFM, *Franciszkanizm*, Warszawa 1988

D. Cz. Postawa OFM, *Mądrość Franciszkowych napomnień, Prawdziwa i doskonała radość*, Kalwaria Zebrzydowska 2001

P. Anzulewicz OFMConv, *Ewangelia rozświetliła jego życie*, Gdańsk 1998

Kazania o św. Franciszku z Asyżu, Franciszkanska radość, Asyż 1968

J.R. Bar OFMConv, *Radość*, w: *Franciszkową drogą*, Warszawa 1982

L. Iriarte OFMConv, *Powołanie franciszkańskie - rozdz. Radośni w Panu*, Kraków 1999

